

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **O. A.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2012 č. j. OAM-273/ZA-ZA06-P12-2011, t a k t o :

I. **Žaloba se z a m í t á .**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce dne 27. 9. 2011 opakovaně požádal Českou republiku o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že je státním občanem Republiky Pobřeží slonoviny, náleží k etniku ivorienne a vyznává islám. Svou zemi opustil v listopadu 2003 z obav o život během probíhající občanské války v zemi původu. Tvrdil, že kvůli svému jménu byl považován za příbuzného předsedy strany RDR (Sdružení republikánů,

Rally of Republicans) a z tohoto důvodu nemohl v zemi dále pobývat. Potvrdil, že důvody jeho žádosti jsou totožné s důvody uvedenými žalobcem v první žádosti. Do země se vrátit nemůže, obává se případného násilí. Žalovaný vyhodnotil přednesené informace na pozadí zpráv mapujících situaci na Pobřeží slonoviny, které k případu shromáždil z obvyklých zdrojů a rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen zákon o azylu), neudělil.

Ten ve včasné žalobě namítl pochybení správního orgánu, které mělo za následek nesprávné rozhodnutí o jeho žádosti. Zdůraznil, že v minulosti působil jako sympatizant politické strany RDR a zopakoval problémy se shodným jménem (viz první odstavec), které mu vynesly problémy odpůrců strany RDR. Připomněl vyhrcožený konflikt ve své zemi, připustil, že v době současné již otevřený konflikt naplno neprobíhá, nicméně stále doznívají problémy bývalého režimu. Žalovanému vytýkal nesprávné vyhodnocení nebezpečí, které by mu v případě návratu hrozilo, neboť správní orgán provedl prostý odkaz na obsah shromážděných zpráv, leč bez přímé souvislosti s konkrétním případem žalobce. V odůvodnění tak postrádá výklad toho, jakým způsobem jsou zajišťována lidská práva, jakým způsobem doznívají politické a v zásadě vojenské změny. Stejně tak není jasně seznatelné, jakým způsobem je přistupováno k navracejícím se žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Tvrdil, že s ohledem na svoji politickou minulost nelze vyloučit v případě návratu problémy. Požadoval proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný reagoval na žalobu písemným vyjádření ze dne 29. srpna 2012, shrnul námítky v žalobě uvedené a konstatoval, že žalobcem vytýkaných pochybení se nedopustil, rozsah správního řízení byl podmíněn skutečnostmi uvedenými žalobcem, tedy tvrzenými důvody obav (zejména z návratu). Informace k případu shromážděné pak poskytují dostatečný podklad pro závěr o reálném a bezpečném návratu žalobce do země, jak bylo podrobně odůvodněno zejména na čl. pátém a šestém napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí bylo dle přesvědčení správního orgánu vydáno v souladu se zákonem, obavy žalobkyně neshledal opodstatněnými a trval na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, projednal soud žalobu v rozsahu vytyčeném žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. za výslovného souhlasu žalobce i správního orgánu.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Žalobce v opakované žádosti ze dne 27. 9. 2011 za přítomnosti kvalifikovaného tlumočníka a rovněž ve vlastnoručně psané žádosti označil za důvod svého odchodu obavy z ohrožení života a to s ohledem na revoluční situaci v průběhu roku 2002. Žalobce se považoval za sympatizanta strany RDR, vedoucí povstalců měl shodné jméno se žalobcem, a proto byl žalobce vystaven problémům jak s prostými občany, tak posléze i s milicí. Ve dvou následujících pohovorech konaných dne 4. 10. 2011 a 30. 4. 2012 potvrdil, že aktuálně uváděné důvody se shodují s těmi, které přednesl v řízení o první žádosti. Žalobce konstatoval určité vylepšování politické a bezpečnostní situace v zemi, přivítal kroky současného prezidenta Ouattary, přesto trval na obavách z reakcí partyzánů a civilistů sympatizujících s bývalým prezidentem Gbagbem, tedy lidmi z jihu. Připustil, že vyhledat pomoc kompetentních orgánů lze, nicméně je to dle žalobce složité. V zemi, konkrétně v její severní části, nicméně nadále žije část jeho rodiny, konkrétně otec, matka a jeden z bratrů. Další sourozenci jsou v Německu, ve Francii a jeden bratr pobývá v Praze.

Součástí správního spisu jsou rovněž podklady týkající se prvního řízení o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany (azylu). Z důkazů vyplývá, že žalobce svou první žádost uplatnil 10. 12. 2003 a obsahuje stejné důvody odchodu jako žádost druhá, uplatněná v roce 2011. Výsledkem prvního řízení bylo rovněž negativní rozhodnutí, žalobce využil možnost podat si odvolání. O důvodnosti odvolání rozhodoval Krajský soud v Ostravě pod sp. zn. 24 Az 272/2004, který rozsudkem ze dne 21. července 2005 žalobu jako nedůvodnou zamítl. Posléze podaná kasační stížnost byla usnesením Nejvyššího soudu v Brně č. j. 3 Azs 364/2005-38 ze dne 8. února 2006 odmítnuta pro opožděnost.

Informace poskytnuté žalobcem v žádosti a následných dvou pohovorech včetně důkazu zachycující průběh a výsledek řízení o první žádosti doplnil žalovaný informacemi o situaci v zemi původu žalobce, které vyžádal z ověřených, objektivních a věrohodných zdrojů. O žádosti žalobce rozhodoval na základě těchto zpráv: zpráva BBC z 20. prosince 2011 s názvem Ouattara povolal vojáky Pobřeží slonoviny zpět do kasáren, zpráva Rady bezpečnosti OSN, S/2011/807 z 30. prosince 2011 – Dvacátá devátá zpráva Generálního tajemníka o postupu operace Organizace spojených národů v Pobřeží slonoviny, Výroční zpráva Human Rights Watch 2012 o situaci v Pobřeží slonoviny z ledna 2012, zpráva BBC z 24. února 2012 s názvem Rivalové z Pobřeží slonoviny Soro a Gbagbo vítají krok Mezinárodního trestního soudu, zpráva Agence France-Presse z 8. března 2012 s názvem Pobřeží slonoviny: Ministerský předseda Pobřeží slonoviny odstupuje kvůli výsledkům potvrzujícím vítězství Ouattarovy strany (krajský soud doplňuje, že se jedná o politickou stranu RDR zmiňovanou žalobcem). Tyto konkrétní informace doplnil žalovaný o zprávy obsažené v databázi ČTK, které zachycují historický vývoj Pobřeží slonoviny až do doby současné.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně a navíc opakovaně zabýval a posuzoval jeho azylový příběh na pozadí objektivních informací o zemi původu, když samotný žalobce žádné důkazy ke svým tvrzením nenabídl. V důsledku zásadních společenskopolitických změn, které se udály po nástupu nového prezidenta Ouattary a s ohledem na faktické důvody odchodu žalobcem předestřené je zřejmé, že jím uváděné obavy vlivem změn v zemi pominuly.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí žalobcem vytýkanými vadami, stejně tak napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 písm. a) a stejně tak § 12 písm. b) zákona o azylu žalobcovým příběhem naplněn nebyl. V ostatním si krajský soud dovoluje odkázat na obsah podrobně odůvodněného rozhodnutí správního orgánu, který se zabýval všemi podstatnými přednesy žalobkyně a kdy jím zjištěné a následně přijaté a odůvodněné závěry plně akceptuje. Pro tento postup našel krajský soud oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Správní orgán měl dostatek podkladů a informací uvedených žalobcem, které na pozadí informací o situaci v Pobřeží slonoviny nevyhodnotil se stručným, leč přiléhavým odůvodněním jako okolnosti nezakládající nárok na udělení tohoto typu mezinárodní ochrany. Ač je odůvodnění žalovaného stručné, je třeba zohlednit, že na udělení azylu z humanitárních důvodů není právní nárok a závěry žalovaného, byť velmi strohé, krajský soud po zhodnocení celkové situace (dobrý zdravotní stav žalobce, existující rodinné zázemí a změna společensko-politické situace v zemi) aproboval. Lze tedy uzavřít, že se správní orgán neodchýlil od dosavadní judikatury NSS v Brně, když lze odkázat např. jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o

azyly v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný hodnotil skutečnosti tvrzené žalobcem na pozadí věcných, objektivních a dostatečně aktuálních informací (soudem zachyceny v obsahu odůvodnění tohoto rozsudku) shromážděných v průběhu správního řízení. Na území Pobřeží slonoviny v současné době nedochází k vnitřnímu ozbrojenému konfliktu, země není ve válečném stavu a informace z objektivních informačních zdrojů jasně svědčí o maximální snaze současného prezidenta Ouattary o stabilizaci poměrů v zemi, což ostatně připustil i samotný žalobce v průběhu konaných pohovorů. Z informací vyplývá, že situace v Pobřeží slonoviny doznala od odchodu žalobce v roce 2003 výrazných pozitivních změn. Bývalý prezident Gbagbo, který byl vydán k trestnímu řízení před Mezinárodní soud v Haagu, byl nucen předat moc demokraticky zvolenému nástupci Ouattarovi, jehož vláda se chce vyhnout možným excesům a buduje v zemi demokratický systém. Ze shromážděných informací je zjevné, že činí jasné a rázné kroky ke stabilizaci armády a tím i ke celkové stabilizaci bezpečnostní situace v zemi (zpráva BBC z 20. prosince 2011, zpráva Rady bezpečnosti OSN z 30. prosince 2011) a případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem v daném v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje.

Krajský soud tak neshledal žalobcem vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 29. března 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně